

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเจริญเติบโตของปริมาณเงินกับอัตราเงินเฟ้อของประเทศไทย ซึ่งเป็นการศึกษาเพื่อให้ทราบว่า การเปลี่ยนแปลงของอัตราการเจริญเติบโตของปริมาณเงินมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงอัตราเงินเฟ้อของประเทศไทยหรือไม่ อย่างไร และในทางกลับกัน การเปลี่ยนแปลงของอัตราเงินเฟ้อมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของอัตราการเจริญเติบโตของปริมาณเงินหรือไม่ อย่างไร โดยในการศึกษาได้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากธนาคารแห่งประเทศไทย 2 ข้อมูล โดยเป็นข้อมูลรายเดือน คือ ข้อมูลปริมาณเงินในความหมายกว้างที่สุด หรือ M3 และข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป มาทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ของข้อมูลทั้งสองตัวแปร ซึ่งเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ในระยะสั้น และความสัมพันธ์ในระยะยาว โดยเป็นการทดสอบความสัมพันธ์ทั้งสองทิศทาง ซึ่งในขั้นตอนแรกได้ทำการทดสอบความนิ่งของข้อมูล หรือ unit root โดยใช้วิธี Augmented Dickey Fuller จากนั้นทำการทดสอบความสัมพันธ์ในระยะยาวโดยประยุกต์ใช้เทคนิคโคอินทิเกรชัน (Cointegration) เมื่อพบว่าตัวแปรทั้งสองตัวมีความสัมพันธ์ในระยะยาวแล้ว จึงทำการทดสอบการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพของตัวแปรทั้งสอง ตามแบบจำลองเอเรอร์คอร์เรกชัน (Error Correction Mechanism) และสุดท้ายได้ทำการทดสอบต้นเหตุ (Granger Causality) ของตัวแปรทั้งสองว่าตัวแปรใดเป็นต้นเหตุของการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรอีกตัวหนึ่ง

จากการทดสอบความนิ่งของข้อมูล โดยใช้วิธี Augmented Dickey Fuller พบว่าข้อมูลปริมาณเงินในความหมายกว้างที่สุด หรือ M3 และข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคที่นำมาทดสอบมีความนิ่ง (Stationary) คือมีลักษณะข้อมูลที่มี order of integration เท่ากับ 1 หรือ I(1) ณ ระดับนัยสำคัญที่ 0.01 และผลทดสอบความสัมพันธ์ในระยะสั้นและระยะยาว พบว่าอัตราการเจริญเติบโตของปริมาณเงินและอัตราเงินเฟ้อ มีความสัมพันธ์ในระยะสั้น และมีการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวทั้งสองทิศทางเช่นกัน และผลการทดสอบความเป็นเหตุเป็นผลพบว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์แบบสองทิศทาง (bidirectional causality) นั่นคือ อัตราเงินเฟ้อเป็นสาเหตุของอัตราการเจริญเติบโตของปริมาณเงินที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 88.39 หรือที่ระดับนัยสำคัญ 0.15 และอัตราการเจริญเติบโตของปริมาณเงินเป็นสาเหตุของอัตราเงินเฟ้อ ที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 82.84 หรือที่ระดับนัยสำคัญ 0.20

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาความเป็นเหตุเป็นผลที่พบว่าอัตราการเจริญเติบโตของปริมาณเงินเป็นสาเหตุของอัตราเงินเฟ้อนั้น สอดคล้องกับทฤษฎีที่ว่าเมื่อปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นส่งผลให้ระดับราคาสินค้าสูงขึ้นด้วย และการที่ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระยะยาวจากการทดสอบการรวมกันไปด้วยกัน(Cointegration) นั้น อาจสามารถนำข้อมูลไปใช้ในการพิจารณาดำเนินนโยบายของหน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวางแผนนโยบายโดยคำนึงถึงความสัมพันธ์และความเป็นเหตุเป็นผลของตัวแปรทั้งสอง เพื่อนโยบายนั้นเกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และในการศึกษารังนี้้นได้ใช้ข้อมูลรายเดือนในการวิเคราะห์ ดังนั้นหากมีการศึกษารังต่อไปได้ใช้ข้อมูลรายไตรมาส หรือรายปี อาจให้ผลการศึกษาที่เหมือนหรือต่างกันได้ เพื่อนำมาเปรียบเทียบและวิเคราะห์ต่อไป